

ΟΥΡΗΤΗΡ

Ένα έργο του Πέτρου Φωκιανού

Σχολή Πυροδότησης θεατρικής γραφής Θεάτρου Πορεία, Αθήνα, 2021

Ο Πέτρος Φωκιανός γεννήθηκε στην Αθήνα το 1999. Είναι απόφοιτος του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και φοιτητής της École des Hautes Études en Sciences Sociales (EHESS) του Παρισιού, όπου και συνεχίζει τις σπουδές του σε μεταπτυχιακό επίπεδο. Γράφει και μεταφράζει ποίηση με δείγματα της δουλειάς του να έχουν δημοσιευθεί σε γνωστά ελληνικά ποιητικά περιοδικά. Το περασμένο έτος έκανε την πρώτη του εμφάνιση στον χώρο της θεατρικής γραφής.

Email: p.fokianos7@gmail.com

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: +306940310815

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (2020-2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Ουρητήρ* του Πέτρου Φωκιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY NC ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Εξώφυλλο: Paul Gauguin, *Femmes de Tahiti*, 1891, Musée d'Orsay, Παρίσι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σύνοψη, Πρόσωπα	σελίδα 4
.Α.	σελίδα 5
.Β.	σελίδα 8
.Γ.	σελίδα 14
.Δ.	σελίδα 18
.Ε.	σελίδα 25
.Στ.	σελίδα 33
.Ζ.	σελίδα 41
.Η.	σελίδα 50
.Θ.	σελίδα 56

ΣΥΝΟΨΗ

Ο Μιχάλης, είναι ο αρχηγός μία ουρητικής οικογένειας, εντός της οποίας, η ούρηση θεωρείται λειτούργημα. Τα πρωτεία σε αυτή, προσφέρουν κλέος στα άρρενα μέλη της, ενώ οι γυναίκες είναι επιφορτισμένες με το σημαντικό έργο της εξασφάλισης των απαραίτητων συνθηκών για μία απρόσκοπτη, συνεχή και πλούσια παραγωγή. Για την ενηλικίωση του, ο γιος του Μιχάλη, ο Παύλος θα πρέπει να περάσει από μία μυστική τελετή μύησης στην ουρητική πληρότητα, για την οποία όλη η οικογένεια διατηρεί υψηλές προσδοκίες. Δύο μέρες πριν την τελετή θα επισκεφθούν το σπίτι τους, ο αδελφός του Μιχάλη, Παντελής και ο γιος του, Άρης ο οποίος πέρασε την τελετή το προηγούμενο έτος και θεωρείται το νέο ουρητικό αστέρι της οικογένειας. Εκεί θα αποκαλυφθεί ότι το περιεχόμενο της τελετής είναι να ουρήσει ο Παύλος πάνω στην μητέρα του (Δήμητρα) και την αδελφή του (Νίκη). Ελλείψει γυναικών, στην οικογένεια του Παντελή, η Νίκη και η Δήμητρα συμμετείχαν στην περσινή τελετή του Άρη, κάτι που η Νίκη βίωσε τραυματικά, χωρίς να έχει καταφέρει να το εκδηλώσει. Την μέρα της τελετής, ο Παύλος δεν θα καταφέρει να φέρει εις πέρας το λειτούργημα, πάνω στην μητέρα και την αδελφή του. Την ντροπή θα έρθει να ξεπλύνει ο πατέρας, αναλαμβάνοντας αυτός της ούρηση και την περάτωση της τελετής. Ωστόσο, η Νίκη θα ξεσπάσει σε μία έκρηξη θυμού και απελπισίας, διαταράσσοντας την τελετουργία. Τελικά, την λύση θα δώσει ο Παύλος, ο οποίος αφού πρώτα θα εξουδετερώσει τον πατέρα του, ακολούθως θα πάρει τον ρόλο του και θα ολοκληρώσει την τελετή, ουρώντας πάνω στην μητέρα και την αδελφή του.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΙΧΑΛΗΣ (πατέρας) ΠΑΥΛΟΣ (γιος) ΔΗΜΗΤΡΑ (μητέρα) ΝΙΚΗ (κόρη) ΠΑΝΤΕΛΗΣ (θείος)

ΆΡΗΣ (γιος του Παντελή)

Άδεια σκηνή με έναν μεγάλο κουβά στο μπροστινό της τμήμα και μια ξύλινη καρέκλα σχολικού τύπου στο πλάι, στην οποία πάει και κάθεται ο Παύλος, με έναν άλλο κουβά δίπλα. Ο Μιχάλης μπαίνει στην σκηνή, ξεκουμπώνει το παντελόνι του και ουρεί μέσα στον κουβά

Μιχάλης (ενώ ουρεί): Άκου τον ήχο (ο Παύλος νεύει θετικά), στοχεύεις και πυροβολείς με δύναμη. Αυτό είναι. Τόσο απλό. Είναι να το έχεις στο αίμα σου. Και εμείς το έχουμε. Πάππου προς πάππου. Όχι αστεία. Κοίτα κλίση, κοιτά χρώμα. Κίτρινο της φωτιάς, πυρόξανθο. Και μετά έρχεται ο θειος σου ο Παντελάκος να μου πει εμένα για τον γιόκα του.

Παύλος: Τον Άρη-

Μιχάλης: Τον Άρη ναι. Μα δεν ξέρει από γονίδια ο Παντελής ρε Παύλο. Δεν ξέρει τίποτα ο άτιμος. (Έχει τελειώσει την ούρηση και του δείχνει τον κουβά). Αυτό εδώ είναι ποιότητα. Εδώ μιλάνε τα γονίδια. Ο παππούλης σου, θεός σχωρέστον, δεν χρειάζεται να σου πω, ξέρεις, όχι απλά αστέρι, τους έβαζε όλους κάτω. Και 'γώ, νιάνιαρο τότε στα χρόνια σου, στα 'χω πει και στα 'χω ξαναπεί. Μπουμ και κάτω ο γέρος. Βλέπεις ο Παντελής τότε, ήταν καλούτσικος, ήταν και το μεγάλο παιδί. Όταν ήρθε η στιγμή μου όμως. Δεν μπορείς να φανταστείς. Τους διάλυσα όλους. Ποιότητα, ποσότητα, ροή, οσμή. Είναι να έχεις αυτή την ρημάδα την ευλογία. Και μου λέει ο Παντελής για τον Άρη μετά και ότι εγώ την ευλογία μου δεν την έχω περάσει στον γιο μου. Που να 'ξερε τι αστέρι είσαι. Σε αγαπώ ρε Παύλο, σε αγαπώ ρε μπαγάσα. Σε αγαπώ γιατί με κάνεις περήφανο, γιατί είσαι παιδί του πατέρα σου εσύ. Για δείξε μου τι αξίζεις ρε! Έλα να κάνεις τον πατέρα περήφανο!

Ο Παύλος ξεκουμπώνεται και ουρεί λίγο.

Μιχάλης: Τι είναι αυτά ρε Παυλάκο; τι είναι αυτά; Θα τα δει ο Παντελής και θα γελάει ρε. Συμμορφώσου! Δεν θα μας βγεις και τζούφιος τέτοια γονίδια, τέτοια αγάπη από τον πατέρα, ο μοναχογιός του. Πολύ με απογοήτευσες κακομοίρη μου.

Παύλος: Το φαντάζομαι-

Μιχάλης: Το φαντάζεσαι...το φαντάζεσαι. Να το φανταστείς ρε, να το κάνεις εικόνα ναι. Άκου Παύλο. Δεν σου 'χω πει πολλά. Έχω εννοήσει πράγματα. Ξέρεις πως είμαι εγώ, το κάθε πράγμα στον καιρό του. Την άλλη εβδομάδα, την άλλη εβδομάδα θα γίνεις άντρας. Θα ψηφίζεις, γκομενάκια, άντρας, άντρας με αρχίδια. Έτσι πάνε αυτά.

Παύλος: Ναι έτσι πάνε.

Μιχάλης: Αλλά για να γίνεις άντρας, πραγματικός όμως, βέρος-

Παύλος: Ντούρασελ-

Μιχάλης: Ντούρασελ, ντούρασελ- πρέπει, πρέπει να το δείξεις κιόλας, ε; Την άλλη εβδομάδα Παύλο μου, αγόρι μου, αγορίνα μου, έχουμε την τελετή μας και εκεί σε θέλω δυνατό. Είσαι ο γιος κι ο κληρονόμος μου. Για λέγε ρε, μ'αγαπάς; Θέλω να το ακούσω από σένα να το λες. Αγαπάω τον πατέρα μου και γι' αυτό θα τον κάνω περήφανο.

Παύλος: (διστακτικά) Ναι βέβαια.

Μιχάλης: Πες ρε Παυλάκο το ποιηματάκι: «αγαπάω τον πατέρα μου και γι' αυτό θα τον κάνω περήφανο».

Παύλος: (διστακτικά) «αγαπάω τον πατέρα μου και γι' αυτό θα τον κάνω περήφανο».

Μιχάλης: Τι είναι αυτά τα τζούφια ρε Παύλο; Βγάλ' την φωνή σου ρε αντρίκια, πες τι πιστεύεις στον γέρο σου!

Παύλος: *(δυνατά)* «αγαπάω τον πατέρα μου και γι' αυτό θα τον κάνω περήφανο».

Μιχάλης *(τον χαιδεύει):* Έτσι το αγόρι μου, έτσι καμάρι μου εσύ, το χούμε. Θραύση θα κάνεις, θραύση!

Εμφανίζεται η Δήμητρα με την Νίκη, φορτωμένες με ένα ξύλινο τραπέζι που πάνω έχει παραγεμισμένες κανάτες με νερό

Μιχάλης: Τι κορίτσαρους έχω εγώ. Βλέπεις Παύλο μου, η μητέρα σου και η αδελφή σου, προστρέχουν στο έργο μας. Πρέπει να τις θαυμάζουμε.

Οι δύο γυναίκες φαίνονται να δυσκολεύονται με το τραπέζι και ο Παύλος πάει να τις βοηθήσει. Ο πατέρας του τον κρατάει.

Μιχάλης: Άστο Παύλο άστο, ξέρουν, είναι άξια τα θηλυκά της φαμίλιας μας σου λέω, άξια. Δεν θέλουν βοήθειες και τέτοια.

Καθώς μεταφέρουν το τραπέζι τα νερά χύνονται από τις κανάτες

Μιχάλης: Ωπα ρε κορίτσια, ωπα. Είπαμε καλές, χρυσές, αλλά εσείς το παρακάνατε. Πες ρε Παύλο και 'σύ. Δηλαδή ή μας βοηθάτε ή όχι.

Δήμητρα: Ρε Μιχάλη. Είχα έναν πόνο να δεις, έτσι-

Παύλος: Που, που;

Δήμητρα: Να εδώ-

Παύλος: Εκεί-

Μιχάλης: Για τι μας πέρασες ρε Δήμητρα; Για γιατρούς μας πέρασες; Αλήθεια πες μου, αν με πέρασες για γιατρό να κάνω τον γιατρό, να ντύσουμε και την Νικούλα νοσοκόμα και ίου-ίου μετά. Λέω μήπως.

Νίκη: Εγώ, εγώ τα παραγέμισα, αλλά θα τα μαζέψω αμέσως. Δεν πρέπει...δεν θέλω να σε δυσαρρεστώ.

Η Νίκη αρχίζει να μαζεύει τα νερά.

Μιχάλης: Μπράβο το κορίτσι μου. Αυτή αγαπάει τον πατέρα.

Νίκη: Σε αγαπάω.

Μιχάλης: Τι;

Νίκη: Σε αγαπάω λέω.

Μιχάλης: Βλέπεις Δήμητρα. Έτσι έχουν τα πράγματα. Αγάπη και ειλικρίνεια θέλει η οικογένεια, τίποτα άλλο. Πες την αλήθεια στο Μιχάλη. Τι σου κοστίζει; Ο Μιχάλης σας αγαπάει ρε 'σύ, είναι καλός άνθρωπος. Στην οικογένεια του θα κρατάει κακίες τώρα;

Παύλος: *(πειθήνια)* Ε όχι βέβαια!

Μιχάλης: Και δεν σου λέω ρε Δήμητρα. Τώρα που γυρίζει ο τροχός και έχω αρχίσει την κατσάδα. Γιατί εμένα η κατσάδα δεν μ'αρέσει. Γι' αυτό στα λέω όλα τώρα. Για να μην χρειαστεί να στα ξαναπώ· άντε να δούμε. Την άλλη εβδομάδα, ο Παύλος μας, η χαρά του σπιτιού μας, η χαρά του πατέρα, θα γίνει άντρας το αγόρι μου και όχι απλός άντρας, άντρακλας. Κάναμε εδώ τα δικά μας που λες, τα αντρικά, πατέρα και γιος το ίδιο αίμα και δεν δουλεύει το μασίνι.

Δήμητρα: Παύλο;

Μιχάλης: Άσε τα Παύλο ρε 'σύ. Θες να μου πεις πως φταίει και το παιδί; Το παιδί δεν φταίει ποτέ. Εσένα ρωτώ. Τι φταίει; Γιατί να είναι ο Παύλος τζούφιος, δεν το δέχομαι εγώ, με τέτοια γονίδια. Κι όχι δεν το δέχομαι. Δεν γίνεται. Κι η επιστήμη δηλαδή δεν θα το δεχθεί. Για λέγε μου. Δεν τον ταΐζεις καλά, δεν τον ποτίζεις; Κοίτα τον...μισοριζιά. Εγώ στην ηλικία του ήμουν ένας τετρακέφαλος από την κορφή ως τα νύχια, μην κοιτάς τώρα.

Παύλος: Μάλλον εγώ φταίω ρε πατέρα. Η μαμά ήρθε για την πρωινή μας γυμναστικούλα, αλλά ξέρεις είχα λίγο τις μαύρες μου σήμερα και έπρεπε να... να... το αφήσουμε.

Μιχάλης: Παύλο αγόρι μου, δεν φταις εσύ. Άκου τον πατέρα που σου μιλάει. Κάτι ξέρει και αυτός. Εσύ νέο παιδί είσαι · και τις μαύρες σου θα τις έχεις και τις μαλακίες θα κάνεις. Αλλά εδώ είναι ο ρόλος της καλής μάνας. Να επιμένει για το σωστό και το καθήκον. Και αυτό γιατί πρέπει να σε αγαπά η μάνα για να το κάνει.

Δήμητρα: Ό,τι και να πεις τώρα Μιχάλη, τα έχεις τα δίκια σου-

Μιχάλης: Μα την πρωινή γυμναστική ρε Δήμητρα!

Παύλος: Την πρωινή, ρε πατέρα, την πρωινή.

Μιχάλης: Πωπωπωπω-

Παύλος: Πωπωπωπω-

Μιχάλης: Μα πολύ σημαντική η πρωινή, πολύ σημαντική.

Δήμητρα: Έχω άγχος, άγχος πολύ αυτές τις μέρες και σε καλό δεν βγαίνει, αυτό φταίει, αυτό φταίει! Η τελετή, η τελετή είναι πολύ σημαντική για την οικογένεια, για την οικογένεια

μας θέλω να πω. Αλλά είμαι σίγουρη πως ο Παυλάκος θα θριαμβεύσει. Δεν γίνεται αλλιώς...το παιδί ενός τέτοιου άνδρα, ενός τέτοιου άνδρα... Όχι ο Παύλος είναι σίγουρα αντάξιος του πατέρα του. Όμως, σε στεναχώρησα σήμερα. Ήμουν κακή σύζυγος για έναν άνθρωπο που τόσο μ'αγαπά και πρέπει να πληρώσω. Πες μου ό,τι θες και θα το κάνω. Θα το κάνω, μόνο για σένα, μόνο για σένα.

Μιχάλης: Δήμητρα, Δημητρούλα μου, αγάπη μου. Εγώ δεν θέλω τίποτα από σένα. Τίποτα. Παραδέχεσαι το λάθος σου. Τέλος. Το θέμα έχει λήξει. Το θέμα είναι λήξαν. Κακίες δεν κρατώ. Δεν είμαι τέτοιας φάρας άνθρωπος εγώ, ποτέ δεν ήμουν.

Δήμητρα: Το ξέρω Μιχάλη μου, το ξέρω.

Μιχάλης: *(Της δείχνει τον κουβά με τα ούρα)* Όμως, *(ξεφυσά)* το νιώθω μέσα μου. Έχω αυτή την, πως να το πω... δεοντική επιταγή. Λοιπόν, αυτή είναι η σοδιά της μέρας. Καλή σοδιά την βλέπεις, ε, πλούσια σοδιά. Άκου τι πρέπει να γίνει *(ψιθυριστά)* θα πάρεις τον κουβά, θα τον χύσεις κάτω και μετά θα πάρεις την κορούλα μας, την Νίκη μας και θα στραγγίζετε το πάτωμα στάλα τη στάλα. Είναι ξύλο κάτω, σανίδι. Οπότε κανόνισε. *(κανονικά)* Συγγνώμη αγάπη μου αν σε βάζω σε κόπο ε. Όμως, μην ρίχνεις το φταιξιμο σε μένα. Όταν εμφανίζεται μία δεοντική επιταγή, πρέπει πάντα να την ακούμε. Αυτό είναι κανόνας.

Παύλος: Κανόνας του πατέρα μας.

Μιχάλης: Όχι του πατέρα μας αγόρι μου. Οι δεοντικές επιταγές είναι κανόνες για ένα καλύτερο αύριο. Είναι το όπλο που διαθέτει ο πολιτισμός για να προοδεύσει. Και η μητέρα σου και η αδελφή σου ξέρουν από πολιτισμό, ξέρουν από επιταγές.

Ο Μιχάλης αποχωρεί, η Δήμητρα χύνει τον κουβά στο πάτωμα. Αρχίζει να καθαρίζει. Η Νίκη φαίνεται να έχει αποστασιοποιηθεί από την σκηνή.

Δήμητρα: Βοήθα ρε Νίκη, βοήθα βρε την μάνα σου. Τι σε μαθαίνω τόσο καιρό; Όταν θα σου πει και σένα ο αντρούλης σου μια μέρα -γιατί θα παντρευτείς, δεν θα μείνεις έτσι- να τον βοηθήσεις να εκπληρώσει την επιταγούλα του, εσύ θα τον κοιτάς; Έτσι σε έμαθα εγώ; Τόση αγάπη σας δείχνουμε εγώ και ο πατέρας σας και στους δύο και μετά τον απογοητεύετε. Σκατά!

Η Νίκη κάνει πως δεν ακούει. Η Δήμητρα σηκώνεται και την πλησιάζει.

Δήμητρα: Νίκη να το ξέρεις. Στο λέω να είμαστε ξεκάθαρες. Δεν είναι πως δεν θέλω να καθαρίσω. Και θα καθαρίζα και θα έλεγα και ένα τραγούδι. Ήταν η δεοντική επιταγή του πατέρα σου και αυτό εμένα μου αρκεί. Αλλά επειδή η απάθεια σου αυτή μου γεννά και μένα δεοντικές επιταγές...εσύ θα καθαρίσεις σήμερα *(της δίνει τα σύνεργα)* και θα είναι σαν να καθαρίζω εγώ. Γιατί εμείς Νίκη μου είμαστε ένα, μάνα και κόρη, ένα πράγμα. Και... άκουσες τον πατέρα σου ε. Στάλα-στάλα. Πρέπει να φανούμε άξιες και σήμερα.

Η Νίκη αρχίζει να καθαρίζει.

Δήμητρα *(στον Παύλο):* Δεν μου λες. Εσύ, εσύ νεαρέ, πως την είδες; Δουλεύει ή δεν δουλεύει; Για πες μας για να ξέρουμε κι εμείς τι να περιμένουμε. Γιατί αν δεν δουλεύει κακομοίρη μου, μαύρο φίδι που σε έφαγε. Ο πατέρας σου μπορεί να σε υπεραγαπά, αλλά αχαριστίες δεν δέχεται. Είναι ντόμπρος άνθρωπος. *(Παίρνει μία κανάτα και του την βάζει στο στόμα. Μισή πίνει-μισή πέφτει πάνω του).* Θεε και δεύτερη Παύλο μου; Θεε και δεύτερη αγόρι μου; Θεε και δεύτερη καμάρι μου εσύ, που θα μας κάνεις όλους περήφανους; *(τον φιλά στο μάγουλο δυνατά)*

Παύλος: Νομίζω είμαι καλά μαμά, για την ώρα.

Δήμητρα: Έλα να κάνουμε και λίγη γυμναστικούλα *(του πιάνει τα γεννητικά όργανα)*, που είχες τις μαυρούλες σου το πρωί και με άφησες και μένα έτσι, αγύμναστη. Την ίδια σου την μάνα, σαν δεν ντρέπεσαι!

Παύλος: Όχι μωρέ τώρα *(αποτραβιέται)*

Δήμητρα: Μην το αρνείσαι, θα σε βοηθήσει πολύ. Αφού και σένα σου αρέσει ρε Παύλο.

Παύλος: Δεν το αρνούμαι, αλλά-

Δήμητρα: Αλλά το ξέρεις. Κάθε πρωί οφείλουμε να γυμναζόμαστε, παρεούλα Παυλάκο μου, εμείς, τα δυό μας. Πάμε τώρα λιγάκι, έλα μην με αφήνεις έτσι *(αυτοϊκανοποιείται)*.

Παύλος: Μην σε πιάνει το παράπονο. Θα γυμναστούμε παρεούλα το βράδυ. Πριν κοιμηθώ, θα σε περιμένω -με αγωνία, όπως πάντα.

Δήμητρα: Εγώ φταίω ρε Παύλο, εγώ, είναι δικό μου το λάθος. Αν αποτύχεις στην τελετή, να το ξέρεις, θα το'χω κρέμα στο λαιμό μου. Εσύ δε φταις σε τίποτα. Μικρός είσαι ακόμα. Και τις μαύρες σου θα έχεις και τις μαλακίες σου θα κάνεις. Καλά τα λέει ο πατέρας σου. Άγιος άνθρωπος. *(Δείχνει να σπάει)* Εγώ φταίω, εγώ φταίω για όλα. Είναι καθήκον της μάνας να κάνει τα παιδιά της να ανθίζουν. Θα ανθήσεις Παύλο μου; Θα ανθήσεις αγόρι μου; Θα ανθήσεις μάτια μου; *(Ο Παύλος πάει να την παρηγορήσει)*

Παύλος: *(την αγκαλιάζει)* Ναι μάνα μου, ναι μανούλα μου καλή. Δεν θα σε απογοητεύσω.

Δήμητρα: Μην σιέφτεσαι εμένα Παύλο. Τον Πατέρα σου θα απογοητεύσεις. Πάνω από όλα αυτόν. Ελπίζω να κατάφερα να σου προσφέρω αγάπη. Αν αποτύχεις, αυτό θα φταίει. Δεν στάθηκα ικανή να σου προσφέρω αγάπη.

Οι δύο άντρες της οικογένειας κάθονται στις δύο κεφαλές ενός επίμηκους περιποιημένου τραπεζιού. Από την μέση και κάτω δεν φορούν ρούχα και στα πόδια τους βρίσκονται δύο ευδιάκριτοι κουβάδες. Ακούγεται ένα υγρό να πέφτει στους δύο κουβάδες σαν ούρα.

Μιχάλης: (προτείνοντας ένα ποτήρι κρασί) Παύλο μου, στην υγεία σου αντραί μου! Να ξέρεις ο πατέρας είναι περήφανος για σένα. Θα είμαι πάντα δίπλα σου για ό,τι θελήσεις.

Παύλος: Σε ευχαριστώ πατέρα, το εκτιμώ, το εκτιμώ πραγματικά. Εκτιμώ ό,τι μας έχεις προσφέρει. Είμαστε όλοι τυχεροί που σε έχουμε.

Η Δήμητρα κάνει την εμφάνιση της με ένα γουρουνόπουλο, από πίσω της ακολουθεί η Νίκη με το κρασί.

Δήμητρα: Τι λένε τα αγόρια μου;

Μιχάλης: Τον λόγο σας είχαμε. Λέγαμε πόσο μας προσέχετε.

Παύλος: Ναι μαμά και πόσο νόστιμα φαγητά μας κάνεις.

Δήμητρα: Α, σήμερα τα περισσότερα τα έκανε η Νίκη και όπως βλέπετε, το κορίτσι μου έχει μοιάσει στην μάνα της. Σήμερα πραγματικά την θαύμασα. Νομίζω ήταν καλύτερη και από μένα.

Μιχάλης: Λες; Και 'γώ που νόμιζα ότι είχα για ομόκλινη μου την καλύτερη γυναίκα του κόσμου. Κόρη μου είναι όμως. Χαλάλι της.

Νίκη: Σήμερα σας κάναμε με την μαμά το αγαπημένο σας, (με ύφος) γουρουνόπουλο roti (γαλλική προφορά) με πατάτες baby, επίσης roti, πουρέ γλυκοπατάτας και μία ελαφριά σως από κρασί marsala.

Μιχάλης: Ας κάτσουμε λοιπόν. Εγώ ευχήθηκα. Ευχήθηκα ήδη στο παιδί. Αλλά κρίνω σωστό να ευχηθούμε και σαν οικογένεια. Στον Παύλο λοιπόν, στον Παύλο και στην επιτυχία του, στην σίγουρη και προιαθορισμένη επιτυχία. Τσίαρς

Δήμητρα: Στην υγεία σου αγόρι μου και στην δικιά σου Μιχάλη μου. Πρέπει πάντα όταν κάνουμε ευχές να σε θυμόμαστε

Μιχάλης: Πάντα με ρίχνεις με τα λόγια σου, (συλλαβιστά) φάτα μοργιάννα! Κάνω μόνο αυτό που μου λέει η συνείδηση μου, αυτό που είναι το ορθό και το πρόπον. Μόνο και μόνο αυτό.

Τρώνε λίγο σε σιωπή.

Μιχάλης: Το 'χεις πετύχει Νίκη. Πολλά μπράβο από εμένα και στο αλάτι πλούσιο, όπως πρέπει. Καιρός να αντικαταστήσεις πια την μάνα σου νομίζω. Είσαι άξια.

Τρώνε λίγο σε σιωπή.

Δήμητρα: Μιχάλη μου;

Μιχάλης: Δήμητρα;

Δήμητρα: Μιχάλη ήθελα-

Μιχάλης: Ναι.

Δήμητρα: Τίποτα.

Τρώνε λίγο σε σιωπή.

Δήμητρα: (με θάρρος) Ήθελα να σου ζητήσω ξανά συγγνώμη για ό,τι έγινε το πρωί. Το έργο σας, το λειτούργημα σας είναι η υψηλότερη αξία που ορίζει τις ζωές όλων μας. Το ξέρεις πολύ καλά.

Μιχάλης: Κουβέντα, άστο. Είχα την δεοντική επιταγή μου και μία γυναίκα θησαυρό για να την κάνει πράξη. Δεν θέλω τίποτα άλλο. Τα έχω ήδη ξεχάσει όλα.

Δήμητρα: Είσαι μεγαλόψυχος άνθρωπος

Μιχάλης: Είμαι ο άτιμος, είμαι, όχι να το παινευτώ, αλλά είμαι.

Τρώνε λίγο σε σιωπή

Δήμητρα: Μιχάλη μου;

Μιχάλης: Δήμητρα;

Δήμητρα: Θέλω να σου πω για το παιδί.

Μιχάλης: Ποιο παιδί; Για τον Παύλο μας, τον άντρα μας εννοείς;

Δήμητρα: Έχεις δίκιο, είναι άντρας πια το αγόρι μου.

Μιχάλης: Αν είναι για τον Παύλο πες μου. Ο πατέρας πρέπει να τα ξέρει όλα για τον γιόκα του. Ελπίζω μόνο... δεν μου κρύβεις κάτι;

Παύλος: Θα σου πω εγώ πατέρα. Θα πετύχω στην τελετή. Το υποσχέθηκα στην μαμά και το υπόσχομαι τώρα και σε σένα. Σας το χρωστώ, σας το χρωστώ για την αγάπη που μου έχετε δώσει όλα αυτά τα χρόνια. Μακάρι να περναγαν πιο γρήγορα οι μέρες. Θέλω τώρα να ξεκινήσει η τελετή, τώρα αυτή την στιγμή. Είναι μεγάλη η χαρά να εκτελώ το λειτουργήμα μου για χάρη σας.

Μιχάλης: Μπράβο ρε Παύλο. Αυτά θέλω να ακούω από σένα. Να τι αντράκιλα έχω κάνει εγώ! Πρέπει να είσαι χαρούμενος και χαρούμενος και δισχαρούμενος και τρισχαρούμενος. Πρέπει να είμαστε όλοι χαρούμενοι για σένα. Γιατί η τελετή θα πετύχει. Και ξέρεις γιατί, γιατί αυτή η οικογένεια είναι φτιαγμένη από αγάπη. Και θέλει αγάπη το ρημάδι, θέλει αγάπη για να πετύχει.

Η Δήμητρα σηκώνεται και φιλά τον Μιχάλη.

Δήμητρα: Σ' αγαπώ.

Μιχάλης: *(την φιλά και αυτός πιο έντονα και την χαιδεύει ερωτικά)* Και 'γώ σ'αγαπώ-

Δήμητρα: Όχι εδώ, πάμε μέσα. Είναι πιο ωραία μέσα, το ξέρεις.

Μιχάλης: Έχεις δίκιο.

Ο Μιχάλης και η Δήμητρα ακούγονται από τα παρασκήνια να κάνουν έρωτα και η Νίκη και ο Παύλος καθαρίζουν το τραπέζι. Μιλάνε με τρόπο κοφτό.

Νίκη: Την πηδάει.

Παύλος: Καλά κάνει.

Νίκη: Έτσι λες;

Παύλος: Είναι η δεοντική του επιταγή. Οπότε σίγουρα καλά κάνει.

Νίκη: Αν είναι η δεοντική του επιταγή, τότε ίσως και να έχεις δίκιο.

Παύλος: Σίγουρα.

Νίκη: Τι είναι αυτή η δεοντική επιταγή είπαμε;

Παύλος: Ρώτα τον μπαμπά καλύτερα. Εγώ θα τα μπερδέψω.

Νίκη: Θέλω να μου πεις εσύ.

Παύλος: Μην επιμένεις, είναι αυτό, αυτό που βοηθάει να πάει καλά το έργο.

Νίκη: Ακόμα την πηδάει.

Παύλος: Καλά κάνει.

Νίκη: Μάλλον.

Παύλος: Νίκη-

Νίκη: Ναι.

Παύλος: Έχω άγχος για την τελετή.

Νίκη: Όλα καλά θα πάνε.

Παύλος: Αυτό είναι σίγουρο.

Νίκη: Ε τότε;

Παύλος: Τότε τίποτα.

Σιωπή.

Παύλος: Πιστεύεις πως απλά θα πρέπει να επιδείξω το έργο στον μπαμπά;

Νίκη: Μπορεί.

Παύλος: Θα είσαι και 'σύ εκεί;

Νίκη: Δεν μπορείς μόνος σου;

Παύλος: Μπορώ.

Νίκη: Αν πρέπει να είμαι, θα είμαι. Θα κάνω ότι μου πει ο μπαμπάς. Εξάλλου για το καλό μας είναι.

Παύλος: Σίγουρα.

Νίκη: Ο μπαμπάς μας αγαπά μην αγχώνεσαι.

Παύλος: Σίγουρα.

Νίκη: Ακόμα πηδιούνται

Παύλος: Πότε θα παντρευτείς;

Νίκη: Δεν ξέρω.

Παύλος: Θες να παντρευτείς;

Νίκη: Έτσι νομίζω.

Παύλος: Μάλιστα.

Νίκη: Ακόμα πηδιούνται-

Παύλος: Και 'γώ θέλω.

Νίκη: Τι;

Παύλος: Να παντρευτώ.

Νίκη: Καλό είναι.

Παύλος: Σου έχει πει τίποτα η μαμά για την τελετή;

Νίκη: Πρώτη φορά την ακούω.

Παύλος: Δεν σε πιστεύω.

Νίκη: Πρώτη φορά την ακούω.

Παύλος: Δεν σε πιστεύω σου λέω

Νίκη: Πρώτη φορά την ακούω σου λέω.

Παύλος: Και 'γώ πρώτη φορά.

Νίκη: Έχυσε.

Παύλος: Ποιος;

Νίκη: Ο μπαμπάς.

Παύλος: Καλά έκανε.

Νίκη: Τώρα δεν πηδιούνται.

Παύλος: Έτσι φαίνεται.

(Σιωπή)

Παύλος: Με αγαπάς;

Νίκη: Εσύ τι λες;

Παύλος: Ναι.

Νίκη: Ε τότε σε αγαπώ.

Παύλος: Τέλεια.

Σιωπή

Παύλος: Και 'γώ.

Νίκη: Τι;

Παύλος: Σ'αγαπώ.

Νίκη: Το ξέρω.

Σιωπή

Νίκη: Έχεις σκοτώσει ποτέ;

Παύλος: Τι;

Νίκη: Μυρμήγκια.

Παύλος: Όχι ακόμα.

Νίκη: Για πότε το βλέπεις;

Παύλος: Άμεσα.

Νίκη: Να με καλέσεις όταν το αποφασίσεις.

Παύλος: Θα σου πω.

Νίκη: Ξέρεις πως;

Παύλος: Θα τα λιώσω.

Νίκη: Όχι δεν είναι καλό αυτό.

Παύλος: Γιατί;

Νίκη: Δεν είναι καλό σου λέω.

Παύλος: Τι προτείνεις;

Νίκη: Τα καις με αναπτήρα.

Παύλος: Είσαι έξυπνη αδελφούλα.

Νίκη: Μην φοβάσαι.

Παύλος: Τι να φοβάμαι;

Νίκη: Τίποτα, έτσι το λέω. Αν φοβηθείς πες μου.

Παύλος: Δεν φοβάμαι, είμαι χαρούμενος.

Νίκη: Καλά κάνεις.

Παύλος: Με αυτούς που αποτυγχάνουν στην τελετή τι γίνεται;

Νίκη: Που θες να ξέρω εγώ; Δεν νομίζω πως υπάρχουν τέτοιοι. Πάντως μην φοβάσαι.

Παύλος: Θες να πεις πως όλοι πετυχαίνουν;

Νίκη: Σίγουρα.

Παύλος: Ανακουφίστηκα, να 'σαι καλά αδελφούλα. Τώρα σίγουρα θα γίνω ντούρασελ.

Νίκη: Θα γίνεις.

Παύλος: Εσύ τι θα γίνεις;

Νίκη: Εγώ τίποτα, απλά γυναίκα.

Παύλος: Σωστά, γυναίκα, γυναικάρα.

Νίκη: Μου το λένε.

Παύλος: Δίκιο έχουν.

Σαλόνη σπιτιού με ένα κάδρο πίσω, με την φωτογραφία του παππού Θεόδωρου. Στο μπροστινό τμήμα της σκηνης ο Μιχάλης, ο Άρης και ο Παντελής με κατεβασμένα τα παντελόνια ουρούν επιδεικτικά. Ο Παύλος τους βλέπει.

Μιχάλης: Χαίρομαι που είστε εδώ!

Παντελής: Και 'γώ χαίρομαι που σε βλέπω αδελφέ μου. Πάει καιρός.

Μιχάλης: Ένας χρόνος. Από την τελετή του μικρού.

Άρης: Όχι και μικρός πια, άντρας πλέον.

Παντελής: Πως μεγαλώνουν έτσι, από μικρά τα θυμάμαι.

Μιχάλης: Σαν ψέματα μου φαίνεται πως κι ο δικός μου (τον δείχνει καθώς κουμπώνεται), σε δύο μέρες θα 'ναι άντρας, άντρακλας. Θα σας περιμένουμε προφανώς για την τελετή, όπως πάντα.

Άρης: Θα 'μαστε εδώ, θείε. Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε, για την βοήθεια σας πέρσι στην τελετή μου. Δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να σε ευχαριστήσω.

Μιχάλης: Άρη μου τίποτα δεν κάναμε, μην το σιέφτεσαι. Λοιπόν καθίστε, σερβιριστείτε.

Κάθονται ο πατέρας σε μία πολυθρόνα και ο Άρης με τον Παντελή σε έναν καναπέ. Ο Παύλος κάθεται στον απέναντι καναπέ.

Παντελής: Μπύρα;

Μιχάλης: Όπως πάντα Παντελή, όπως πάντα.

Η μύρα φαίνεται αποθηκευμένη σε κουβάδες, όμοιους με αυτούς της ούρησης.

Παντελής: Έκανες και φέτος δική σου; Χαρά στο κουράγιο σου! Εγώ βαριέμαι.

Μιχάλης: Η συνταγή του πατέρα μας. Πρέπει να το φροντίζεις το άθλημα Παντελή. Εκεί είναι το μυστικό. Ταλέντο, προπόνηση, καλή διατροφή και μετά απολαμβάνεις ποιότητα.

Παντελής: Έχεις δίκιο. Τα λέγε και τα ξανάλεγε ο γεροθόδωρας (*βλέπει προς το κάδρο*). Πάλι καλά που ο Άρης είναι ταλέντο. Το νέο αίμα της οικογένειας. Μακάρι να τον έβλεπε ο παππούς του. Θα τον καμάρωνε.

Μιχάλης (*ουδέτερα*): Ναι

Παντελής: Πως νιώθεις Παύλο; Είσαι έτοιμος;

Άρης: Α ρε Παυλάκι, μεγάλωσες.

Πάυλος Τι ωραία που τα λέτε. Όλοι οι άντρες της οικογένειας μαζί. Μου είχατε λείψει.

Μιχάλης: Ο Παύλος είναι έτοιμος, (συλλαβιστά) μπαρουτοκαπνισμένος. Δεν μπορώ να τον συγκρατήσω ρε Παντελή. Το ήξερα ότι θα έχει ταλέντα αυτό το παιδί από μικρό, αλλά τόσο πολύ δεν το περίμενα.

Παντελής: Αλήθεια Παύλο μου;

Πάυλος: Ναι θείε.

Παντελής: Στην υγεία σου λοιπόν (*πίνοντας μπόρα*). Και στην όμορφη και ταλαντούχα μας οικογένεια.

Παύλος: Να 'σαι καλά .

Παντελής: Ωραία είναι. Την πέτυχες φέτος.

Μιχάλης: Έτσι πιστεύω.

Παντελής: Τι κάνουν τα κορίτσια;

Μιχάλης: Καλά μωρέ τα ίδια.

Παντελής: Πάντα καλά.

Μιχάλης: Πάντα.

Παντελής: Ωστε τον έχεις ετοιμάσει δυνατά;

Μιχάλης: Πολύ σου λέω.

Παντελής: Και είναι-

Παύλος: Μπαρουτοκαπνισμένος.

Παντελής: Μάλιστα.

Παύλος: Μπαρουτοκαπνισμένος.

Παντελής: Σαν τον Άρη δύσκολα όμως-

Παύλος: Σαν τον Άρη.

Μιχάλης: Αφού σου λέει είναι μπαρουτοκαπνισμένο το παιδί ρε Παντελή. Ποιος Άρης μου λες τώρα.

Παντελής: Ο Άρης να δεις μπαρούτι, ο Άρης-

Μιχάλης: Ρε Παντελή, σαν να μην ξέρεις κάνεις. Σαν παιδί μου έχω τον Άρη. Αλλά τα γονίδια, είναι γονίδια και τα γονίδια μιλούν όταν φτάνει η ώρα. Αυτή την οικογένεια ο Παύλος θα την δοξάσει.

Παύλος: Να πιω και 'γώ μύρα;

Άρης: Κοίτα τον, θέλει και μύρα.

Παύλος: Θέλω ναι!

Μιχάλης: Δεν είναι η ώρα Παύλο για μύρες. Σε δύο μέρες είναι η τελετή σου. Και το μόνο εφόδιο που θα πρέπει να έχεις είναι η αστείρευτη ζωτική σου ορμή.

Παντελής: Ας το παιδί μωρέ να πιει. Μια μύρα δεν έσωσε ποτέ κανέναν. *(Μικρό γέλιο)* Μάλλον έχεις ξεχάσει τις εφηβικές σου τις ατασθαλίες.

Μιχάλης: Ξέρεις τι πιστεύω. Ποτέ δεν εκτίμησες το έργο μας πραγματικά. Δεν είναι αστείο Παντελή. Είναι τέχνη. Και η τέχνη θέλει τάλαντο. Και αυτά, πρέπει να τα λες στον Άρη. Κάθε νέο παιδί πρέπει να ξέρει.

Άρης: Τι ατασθαλίες θείε;

Μιχάλης: Πράγματα ανούσια και ξεχασμένα Άρη μου.

Μπαίνει η Δήμητρα μέσα καλοντυμένη.

Παντελής: Καλώς την να την κούκλα! Σε περιμέναμε. Λέει ο άντρας σου εδώ τα δικά του. Ισχυρογνώμων- σαν τότε που είμασταν παιδιά. Δεν έχει περάσει μέρα για τον Μιχάλη. Αλλά, ούτε και για σένα από ό,τι βλέπω.

Δήμητρα: Βρε καλώς τους! Τι κάνουν τα αντράκια μου; Άρη τι κάνεις; μας ξέχασες. Από όταν έγινες άντρας χάθηκες. Δεν σε 'χω δει καθόλου.

Άρης: Στις ομορφιές σου θεία, όπως πάντα!

Παντελής: Είμαι πολύ καλά Δήμητρα. Ο Άρης πάει εξαιρετικά στον πρώτο χρόνο του. Και αυτό χάρη σε σας. Να το ξέρεις. Αν δεν ήσασταν εσείς, πραγματικά δεν ξέρω τι θα είχαμε κάνει.

Δήμητρα: Χαίρομαι που το ακούω. Ήταν χαρά μας να σας βοηθήσουμε. Μία οικογένεια είμαστε.

Άρης: Η Νίκη που είναι;

Δήμητρα: Α, δεν αισθανόταν καλά η Νίκη, Άρη μου. Έχει ξαπλώσει. Μου είπε να σας μεταφέρω την αγάπη της.

Παντελής: Δύσκολα τα κορίτσια στην εφηβεία!

Μιχάλης: Να και κάτι που συμφωνούμε αδελφέ μου.

Άρης: Κρίμα και ήθελα να την χαιρετήσω.

Δήμητρα: Τι καλός που είσαι.

Άρης: *(στην Δήμητρα)* Να πάω μέσα να της πω ένα γεια ή κοιμάται;

Δήμητρα: Όχι καλύτερα Άρη... άστο, νομίζω κοιμάται.

Άρης: Σίγουρα;

Δήμητρα: Αφού επιμένεις πήγαινε. Δεν σου χαλάω χατήρι.

Μιχάλης: Άστο Άρη, άστο. Θες να την χαιρετήσεις και λογικό είναι.

Παντελής: Λογικό είναι.

Μιχάλης: Ξαδέλφια είστε, δεν είστε ξένοι. Τόσα πράγματα έχετε περάσει μαζί. Τόσα βιώματα. Δεν γίνεται να είστε εδώ επίσκεψη, η οικογένεια μας, το αίμα μας -και ειδικά τώρα που Παύλος θα γίνει άντρας- και να μην βγαίνει ούτε καν να σας χαιρετήσει. Δηλαδή μεθαύριο στην τελετή τι θα κάνει; Θα πει δεν έρχομαι. Αστεία πράγματα.

Παντελής: Φαντάζεσαι;

Μιχάλης: Όχι δεν φαντάζομαι Παντελή, δεν φαντάζομαι. Και επειδή δεν φαντάζομαι, η Νίκη θα βγει τώρα έξω να μας χαιρετήσει όλους και θα είμαι εγώ εκείνος που θα την φέρει.

Ο Μιχάλης πάει στα παρασκήνια.

Παντελής: Πατέρας εν δράσει όχι αστεία.

Δήμητρα: Τι να τον κάνω βρε Παντελή. Έχεις έναν πολύ καλό αδελφό να το ξέρεις.

Παντελής: Μορφονιός από μικρό παιδί.

Δήμητρα: Μορφονιός και μέσα και έξω και προπαντός στο έργο.

Παντελής: Δεν βαριέσαι και αυτός και το έργο του... τον αποδεχόμαστε.

Δήμητρα: Άρη τι έχεις; Γιατί είσαι μελαγχολικός;

Άρης: Ανησύχησα για την Νίκη.

Δήμητρα: Δεν έχει τίποτα, κουρασμένη είναι. Σου είπα ότι σας έστειλε την αγάπη της;

Παντελής: Ναι.

Δήμητρα: Ε, σας το ξαναλέω.

Άρης: Τι ατασθαλίες έκανε ο θείος λοιπόν;

Δήμητρα: Ατασθαλίες ο θείος σας; Για πείτε, για πείτε, ζουμερά τα νέα.

Παντελής: Δεν τα λες και νέα. χμ. Το 'χε σιάσει μικρός, που λες Δήμητρα, ο Μιχάλης, είχε πάει στους έξω. Τρεις μέρες τον ψάχναμε. Δεν θα στα 'χει πει τα κατορθώματά του, είμαι σίγουρος. Τώρα μεγάλωσαν και τα παιδιά δεν έχει να φοβάται κάτι. Πλέον δεν είναι παρά ιστορίες που μας κάνουν να γελάμε. Αλλά είναι κολλημένος ο άντρας σου μωρέ, τον ξέρεις.

Δήμητρα: Ωστε έτσι ο Μιχαλάκης ε; Μην σε νοιάζει δεν του λέω τίποτα. Άκουσες Παύλο ο πατέρας σου, αλλά εσύ είσαι χρυσό παιδί. Δεν μας κάνεις τέτοια χουνέρια.

Παύλος: Τι είπες μαμά; Ήμουν αφηρημένος, δεν άκουγα.

Δήμητρα: Τίποτα αγόρι μου, τίποτα το σημαντικό. Α να τος καταφωνει!

Μπαίνει ο Μιχάλης μαζί με την Νίκη, η οποία είναι ντυμένη με ένα νυχτικό φανελάκι.

Μιχάλης: Να το, το κορίτσι μας, το 'φερα. Αργεί, αλλά έρχεται.

Παντελής: Γεια σου ρε Νικούλα όμορφη, που μας αναστατώνεις όλους.

Νίκη: Γεια σου θείε μου. Συγγνώμη που-

Παντελής: Δεν πειράζει, μην το σκέφτεσαι. Δεν έπρεπε να σε ζυπνήσουμε, αλλά είναι ο αδελφός μου ξεροκέφαλος.

Νίκη: Χαρά μου θείε μου.

Μιχάλης: Νίκη, ο Άρης είχε ανησυχήσει για σένα. Σε ζητούσε. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς.

Άρης: Γεια σου ξαδέλφη! Έχω να σε δω καιρό σε έχω πεθυμήσει.

Η Νίκη νεύει καταφατικά το κεφάλι χωρίς να τον κοιτά.

Δήμητρα: Ήταν πάντα πολύ αγαπημένα αυτά τα παιδιά.

Άρης: Ναι θεία, με την Νίκη είχαμε πάντα έναν ιδιαίτερο δεσμό.

Παντελής: Δεν χαιρέσαι που μας είδες Νίκη μου;

Νίκη: Χαίρομαι θείε, πολύ. Χαίρομαι.

Μιχάλης: Κάθισε Νίκη μου λίγο μαζί μας και πας μετά να ξεκουραστείς.

Νίκη: Ναι μπαμπά.

Κάθεται δίπλα στον Παύλο, την ώρα που πάει να κάτσει της λέει ο Μιχάλης:

Μιχάλης: Ορίστε, κάθισε με τον ξάδελφο σου που έχεις να τον δεις καιρό, να τα πείτε.

Παύλος: Έκατσε τώρα μην την σηκώνεις, θα τα πούνε μετά.

Άρης: Σίγουρα, ναι.

Σε όλη την σκηνή ο Άρης προσπαθεί να κάνει eye contact με την Νίκη.

Δήμητρα: Θα ξαναπαντρευτείς λοιπόν Παντελή; Αληθεύουν οι φήμες;

Παντελής: Δεν νομίζω, δεν είναι καιρός για τέτοια.

Μιχάλης: Γιατί ρε Παντελή οι καιροί προχωράνε μην είσαι οπισθοδρομικός.

Παντελής: Το ξέρω, αλλά-

Μιχάλης: Δεν έχει αλλά. Ένας δεύτερος γάμος είναι πλέον ευλογία. Ειδικά για σένα.

Άρης: Είναι ένα μεγάλο βήμα.

Μιχάλης: Είναι ένα μεγάλο βήμα. Αλλά πρέπει να γίνει Άρη μου. Θα βοηθήσει και τον πατέρα σου. Πρέπει να τον υποστηρίξεις σε αυτό. Δεν είναι πια ταμπού. Εσύ είσαι νέο παιδί προοδευτικό. Πες του τα ένα χεράκι.

Δήμητρα: Άσε τον άνθρωπο βρε Μιχάλη. Θα έχει τους λόγους του. Μπορεί να μην την αγαπά.

Παύλος: Τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Μιχάλης: Τότε βέβαια αλλάζουν και καλά θα κάνεις να το λήξεις αυτό. Δεν πρέπει να την εκμεταλλεύεσαι την κοπέλα.

Ο Άρης σηκώνεται και πάει να κάτσει δίπλα στην Νίκη.

Παύλος: Καλώς τον ξάδελφο.

Δήμητρα: Αχ τα καλά μου, κοίτα τα και τα τρία μαζί.

Παντελής: Η νέα γενιά της οικογένειας.

Μιχάλης: Εκτός αν μας προκύψει και κάνα ακόμα -Παντελή τσιλιμπούρδα.

Παντελής: Υπερβάλεις νομίζω.

Μιχάλης: Καθόλου.

Παντελής: Μπορεί να την παντρευτώ, μπορεί και όχι. Αν σ' ευχαριστεί τόσο.

Μιχάλης: Εμένα; Τι να με ευχαριστεί εμένα; Εσένα πρέπει να ευχαριστεί.

Η Νίκη έχει αρχίσει να κλαίει σιωπηλά. Ο Παύλος την αγκαλιάζει.

Παντελής: Τι έχεις Νίκη;

Νίκη: Τίποτα θείε, τίποτα.

Παντελής: Αν έχεις κάτι πες το μας και θα το λύσουμε.

Άρης: Ε ναι, θα το λύσουμε.

Παύλος: Δεν έχει τίποτα. Το παθαίνει.

Άρης: Νίκη;

Νίκη: (σπασμένα) Ναι.

Άρης: Αν θες μπορώ να σε βοηθήσω.

Νίκη: Είμαι καλά.

Μιχάλης: Άστην Άρη μου. Κορίτσι είναι, τα παθαίνει αυτά. Εφηβείες άγριες.

Παντελής: Ε και εσύ Μιχαλάκη, δεν πήγαινες πίσω από εφηβείες. Δεν θες να ανοίξω το στόμα μου, ξέρω, ξέρω. Να δούμε ως πότε.

Άρης: Εμένα (στον Παντελή) γιατί δεν μου κάνεις και μένα μία αδελφή να έχω;

Παντελής: Τι να την κάνεις ρε Άρη την αδελφή. Μπελάς είναι. Εγώ έκανα άντρα άξιο.

Άρης: Και ταλαντούχο.

Παντελής: Τα πάμε, μη τα ξαναλέμε. Δεν βλέπεις τον θείο σου. Όταν ακούει την αλήθεια φορτώνει.

Παύλος: Να δείτε μεθαύριο.

Παντελής: Τι Παύλο μου;

Παύλος: Θα τα πάω πολύ καλά.

Παντελής: Είμαι σίγουρος. (Στον Μιχάλη). Το έχετε προβάρει;

Μιχάλης: Τι είναι αυτά που λες ρε, τι ξεφτιλίκια είναι αυτά!

Παντελής: Καλά μην εξάπτεσαι. Έλεγα μήπως. Εγώ για τον Άρη θα το έκανα. Ειδικά αν είχα απαρτία σαν και εσάς.

Άρης: Αλλά δεν χρειάστηκε.

Παντελής: Δεν χρειάστηκε γιατί το έχεις αγόρι μου. Το 'χεις μέσα σου εσύ.

Μιχάλης: Έπρεπε να κάτσεις εσύ από κάτω ρε Παντελή (γελώντας) να το προβάρατε, να 'σαι και σίγουρος. Πολύ θα 'θελα να το βλεπα αυτό το θέαμα.

Η Νίκη σε όλο αυτό το διάστημα κλαίει.

Δήμητρα: Νίκη θες να πας μέσα; Πρέπει να ξεκουραστείς.

Νίκη: Ναι.

Παύλος: Θα σε πάω εγώ μέσα.

Νίκη: Ναι.

Κάνουν να φύγουν

Άρης: Δεν μας χαιρετάς Νικούλα;

Δήμητρα: Χαιρέτησε την οικογένεια μας Νίκη.

Νίκη: Ναι.

Δεν φαίνεται να της βγαίνουν τα λόγια

Μιχάλης: Άντε Παύλο, πήγαινε την μέσα. Δεν λειτουργεί η αδελφή σου σήμερα.

Παντελής: Ταξιδεύει η Νικούλα σήμερα. Δύσκολα κορίτσια.

Άρης: Νίκη θέλω να με χαιρετήσεις!

Νίκη: Ναι.

Δήμητρα: Άντε Νίκη και μετά φεύγεις. Πήγαινε στον ξάδελφο σου.

Νίκη *(παίρνει θάρρος, δυνατά):* Γεια σου Άρη μου. Χαίρομαι που σε βλέπω μετά από τόσο καιρό. Περάσαμε τόσο ωραία μαζί πέρσι.

Άρης: Έλα να σε αγκαλιάσω βρε ξαδελφούλα που με τρώμαξες.

Αγκαλιάζονται κάπως παρατεταμένα και με τον Άρη να την πιέζει πάνω του.

Παντελής: Τελείωσε το ταξίδι μάλλον. Δώσε βρε Νίκη και από εδώ μία αγκαλιά στον θείο σου.

Παύλος: Άντε Νίκη, τελείωνε.

Αγκαλιάζονται παρόμοια, η Νίκη Αρχίζει πάλι να κλαίει.

Μιχάλης: Δεν άντεξε και πολύ. Ξεκίνησε πάλι.

Δήμητρα: Καληνύχτα αγάπη μου.

Μιχάλης: Παύλο πήγαινε την μέσα. Αρκετά!

Πάνε μέσα.

Δήμητρα: Σε θυμόταν Άρη η Νίκη από πέρσι.

Άρης: Ναι το άκουσα. Το εκτιμώ πραγματικά που μου το είπε.

Μιχάλης: Ήταν η πρώτη της φορά. Αλλά, όπως φαίνεται το διασκέδασε.

Παντελής: Α ρε σατανά. Όλους τους τουμπάρεις. Που θα μας γίνεις και Καζανόβας.

Μιχάλης: Ο Άρης είναι ο Καζανόβας. Ο πατέρας του γκομενίζει όμως!

Παντελής: Ζηλεύεις μου φαίνεται!

Μιχάλης: Και να ζηλεύω τι πειράζει; Μόνο οι γυναίκες θα ζηλεύουν; Τα πάμε αυτά Παντελή, ο κόσμος προχωρά.

Δήμητρα: Μην σου πω ότι ο Μιχάλης ζηλεύει και παραπάνω από μένα.

Μιχάλης: Το δέχομαι και το αναγνωρίζω.

Ο Παύλος μπαίνει φουριστός μέσα.

Παύλος: Και εγώ ζηλεύω και είμαι ολόκληρος άντρας.

Μιχάλης: Είδες και ο Παύλος. Νέος του καιρού του.

Δήμητρα: Κοιμήθηκε;

Παύλος: Δεν ξέρω, μπορεί ναι, μπορεί και όχι, τι σε νοιάζει;

Δήμητρα: Ε πως; Είναι σημαντικό.

Παύλος: Μπα δεν είναι.

Μιχάλης: Είναι Παύλο, είναι. Δήμητρα πήγαινε γρήγορα να δεις αν κοιμήθηκε. Και αν όχι κανόνισε να κοιμηθεί εδώ και τώρα. Πρέπει να είναι ξεκούραστη για μεθαύριο. Δεν ήταν κατάσταση αυτή σήμερα, ξεφτίλα ήταν αγόρι μου, ξεφτίλα.

Παύλος: Είναι σημαντικό τότε μητέρα, πολύ σημαντικό. Να πας, να πας!

Η Δήμητρα βγαίνει από την σκηνή.

Άρης: Μόνοι παλικάρια...

Παύλος: Τι ωραίο να ζεις σε έναν κόσμο που δεν υπάρχει θεός.

Παντελής: Που σου 'ρθε αυτό ρε Παυλάκο;

Παύλος: Σκέφτομαι.

Παντελής: Τι σκέφτεσαι; όλο σκέφτεσαι.

Παύλος: Σκέφτομαι ότι είμαστε ελεύθεροι, είμαστε πολύ ελεύθεροι, είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι.

Μιχάλης: Είμαστε, είμαστε.

Παύλος: Αλλά... υπάρχει θεός.

Άρης: Αντιφάσκεις Παύλο.

Παύλος: Υπάρχει Άρη μου, υπάρχει. Ο Θεός είμαστε εμείς, είμαστε εμείς που εκτελούμε το καθήκον. Έτσι το λέει ο μπαμπάς: «εκτελούμε το καθήκον». Γεμάτες λέξεις.

Μιχάλης: Βλέπεις Παντελή τι φιλόσοφο γιο έχω 'γώ.

Παντελής: Αριστοτέλης!

Παύλος: Προτιμώ τον Πλάτωνα.

Μιχάλης: Έχεις δίκιο Παύλο. Είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι γιατί ο θεός είμαστε εμείς. Και εμείς δεν θα αφήσουμε να μας εξουσιάζει κανένας. Γιατί εμείς έχουμε το καθήκον, έχουμε την τέχνη να μας ορίζει και πάνω από όλα έχουμε γερό μασίни, γερό.

Παντελής: Να τος και ο Σωκράτης!

Μιχάλης: Είδες Παντελή, πατέρας-γιος, το μήλο κάτω από την μηλιά. Αυτά είναι κανόνες, Δεν είναι τυχαία πράγματα τα γνωμικά. Ήρθε η ώρα όμως αγόρια. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε στον Παύλο μας για πώς θα γίνει ο θεός του εαυτού του, ε. Πώς θα τελέσει το πρώτο του λειτούργημα ως άνδρας.

Άρης: Εμένα δεν μου έκανες τέτοιους προλόγους πέρσι.

Μιχάλης: Τώρα μου ήρθε ο οίστρος ρε Άρη, αν μου ερχόταν πέρσι, θα στους έκανα τους προλόγους πέρσι. Τώρα που μου ήρθε φέτος, τους κάνω τους προλόγους φέτος. Αν τους ήθελες τόσο, ας στους έκανε ο πατέρας σου εσένα. Τι τον έχουμε;

Παντελής: Εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα...άντε τελείωνε και 'σύ και ο οίστρος σου, πες στον Παυλάκιο τι πρέπει να κάνει.

Μιχάλης: Μπα.

Παντελής: Ποιος θες να τα πει τότε; Εσύ είσαι ο πατέρας του.

Μιχάλης: Εγώ λέω να τα πει ο Άρης φέτος. Αφού τα έχει εμπεδώσει και τόσο. Είναι ευκαιρία. Μην παίρνουμε την δόξα της νεολαίας.

Παντελής: Είσαι σίγουρος;

Άρης: Και βέβαια, εγώ θα τα πω στο ξαδελφάκι μου.

Παύλος: Να σημειώνω;

Μιχάλης: Να σημειώνεις Παύλο, να σημειώνεις, τα σημαντικά τα σημειώνουμε.

Παύλος: Αχά! ακούω, ακούω, ακούω.

Ο Άρης βγάζει ένα χαρτί

Παντελής: Τι λες ρε Άρη, δάσκαλε, τρέλανε μας. Έχεις και σημειώσεις.

Μιχάλης: Τον είχα ειδοποιήσει τον ανιψιό μου Παντελή. Δεν θα τον άφηνα έτσι. Είναι σημαντικό ο Παύλος μας να μάθει για την τελετή από κάποιον που είχε την χαρά να την εκτελέσει ακριβώς όπως εκείνος.

Άρης: Σε ευχαριστώ θείε (*βηχαλάκι*). Λοιπόν ξεινάω: «Αγαπητοί μου, αγαπητέ μου Παύλο. Η σημαντικότερη μέρα της ζωής μας, έφτασε και για σένα. Μια μέρα χαράς και απόλαυσης για σένα και τους γύρω σου. Την μέρα εκείνη στις έντεκα το βράδυ ακριβώς»-

Μιχάλης: Στις δώδεκα ρε Άρη. Δεν γίνεται να τα ξέχασες ήδη, πέρσι τα κάνες τα ρημάδια, στην αλλαγή της μέρας.

Άρης: Σωστά θείε, σωστά: «στις δώδεκα το βράδυ ακριβώς, θα λάβει χώρα η τελετή. Θα διασχίσεις τον διάδρομο που θα απλωθεί μπροστά σου και θα ανέβεις στην κορυφή του βατήρα. Εκεί δεν θα είσαι μόνος. Εμείς και όλοι οι άνδρες της οικογένειας θα βρισκόμαστε εκεί να σταθούμε στο πλάι σου»-

Παύλος: Αφήστε το πάνω μου.

Μιχάλης: Θα είμαστε ακριβώς απέναντι Παυλάκο και θα καμαρώνουμε τα μεγαλεία σου.

Άρης: (βηχαλάκι) Λοιπόν συνεχίζω. «Καλείσαι να κοιτάς μπροστά, ευθυτενώς και αγέρωχα»-

Μιχάλης: Κάτι μου θυμίζει αυτή η φράση. Μάλλον εγώ την είπα πέρσι.

Άρης: Όχι μάλλον, την είπες και εγώ την υιοθέτησα.

Παντελής: Συνέχισε Άρη μου.

Άρης: «Ακριβώς από κάτω θα βρίσκονται -γεμάτα χαρά και ανυπομονησία- τα δύο θηλυκά της οικογένειας, η μητέρα σου και η αδελφή σου. Στον κατάλληλο χρόνο ξάδελφε μου, καθώς θα στέκεσαι με το άρμα σου οπλισμένο, θα εξαπολύσεις τον αστείρευτο χείμαρρο που κρύβεις μέσα σου».

Παύλος: Ωραίο αυτό με το άρμα. Που θα είναι ο κουβάς;

Μιχάλης: Δεν τα εξηγεί καλά.

Παύλος: Όχι καλά τα λέει ο Άρης.

Άρης: Δεν-

Μιχάλης: Δεν θα υπάρχει κουβάς Παύλο, αυτή είναι η τελετή. Ο κουβάς είναι η αδελφή και η μητέρα σου. Είναι οι γυναίκες της οικογένειας μας που τόσο τις αγαπάμε και τόσο μας αγαπούν.

Παύλος: Και άρα-

Παντελής: Άρα Παύλο θα τις κατουρήσεις.

Μιχάλης: Δεν θα τις κατουρήσει ρε μαλάκα Παντελή, δεν θα τις κατουρήσει.

Παύλος: Τότε;

Μιχάλης: Θα εκτελέσεις το έργο σου Παύλο μου, το λειτούργημά μας.

Παύλος: Κατ-

Άρης: Καλλιτεχνώντας Παύλο, καλλιτεχνώντας.

Μιχάλης: Γιατί εμείς είμαστε καλλιτέχνες και ο σκοπός μας είναι υψηλός.

Παύλος: Η Νίκη-

Μιχάλης: Ναι, σωστά μαντεύεις, η Νίκη αδημονεί να δεχθεί την ευλογία που θα της προσφέρεις.

Άρης: Οι γυναίκες διψούν Παύλο. Πρέπει να τις ποτίσουμε.

Μιχάλης: Θεε να αφήσεις την μάνα σου και την αδελφή σου να μαραθούν;

Παύλος: Ποτέ *(δείχνει να διστάζει, αλλά μετά με θάρρος)* Είμαι έτοιμος να ποτίσω κάθε σπαρτό που με ζητάει.

Μιχάλης: Εύγε! Εύγε γιε μου!

Άρης: Εύγε ξάδελφε!

Μιχάλης, Παντελής, Άρης (μαζί): Εύγε!

Παύλος: Εύγε σε μένα!

Μιχάλης: Για μου, εγώ και ο Παντελής...πάμε αμέσως να ετοιμάσουμε την τελετή. Θέλω να είναι όλα στην εντέλεια και θα είναι. Σε αγαπώ και με κάνεις περήφανο. Άρη αν θέλεις, εσύ μπορείς να κάτσεις, να τα πείτε εδώ ωραία με τον ξάδελφο σου, να τα κουβεντιάσετε τα πράγματα. Είστε και οι δύο αντράκια πια άλλωστε.

Ο Μιχάλης και ο Παντελής αποχωρούν εύθυμοι μέσα από τους διαδρόμους των θεατών.

Άρης: Α ρε Παυλάκο. Τελευταία φορά τα λέμε πριν μας γίνεις άντρας και εσύ.

Παύλος: Αλήθεια είναι.

Άρης: Για πες μου. Μπορείς να με ρωτήσεις τα πάντα. Θα σου λύσω εγώ κάθε απορία.

Παύλος: Δεν έχω καμία.

Άρης: Έλα ρε που δεν έχεις.

Παύλος: Δεν έχω αλήθεια. Να κράτησα σημειώσεις.

Άρης: Ρώτα με ρε κάτι, ό,τι θες. Ρώτα με αν αρέσει στα κορίτσια. Άντε, με το τσιγκέλι θα στα βγάζω. Θα σου πω εγώ. Το λατρεύουν τα κορίτσια. Γουστάρουν μιλάμε. Καύλα. Σε βλέπουν και καύλα μετά.

Παύλος: Να το σημειώσω και αυτό λες; Θα χρειαστεί;

Άρης: Πολύ χρήσιμο Παύλο. Μάθημα ζωής από τον ξάδελφο σου είναι αυτό.

Παύλος: Έχω μία ερώτηση.

Άρης: Ό,τι θες σε μένα, τον ξάδελφο. Σε θέλω οπλισμένο.

Παύλος: Έχεις σκοτώσει ποτέ;

Άρης: Τι να σκοτώσω ρε Παυλάκο. Μην μου πεις και δεν στο χα. Είσαι τέτοιος; Σ'αρέσουν τ' άγρια;

Παύλος: Μυρμήγκια

Άρης: Τι μυρμήγκια;

Παύλος: Ναι αυτό σε ρωτάω. Έχεις σκοτώσει ποτέ μυρμήγκια;

Άρης: Όχι ποτέ.

Παύλος: Δεν πειράζει, ούτε εγώ ακόμα.

Άρης: Για τα μυρμήγκια θα λέμε τώρα;

Παύλος: Ξέρεις όμως ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να το κάνεις;

Άρης: Για ποιο πράγμα μιλάμε;

Παύλος: Ξέρεις ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να σκοτώσεις τα μυρμήγκια;

Άρης: Τα πατάς μωρέ Παύλο. Μία σιατούλα μυρμήγκια είναι.

Παύλος: Όχι...όχι.

Άρης: Τι όχι;

Παύλος: Δεν είναι αυτός. Σε γέλασαν Άρη, σε γέλασαν. Και 'γώ όμως αυτό νόμιζα αρχικά. Οπότε... δεν πειράζει. Κάνω πως δεν άκουσα.

Άρης: Και πως τα σιοτώνεις τα μυρμήγκια ρε Παύλο;

Παύλος: Τα καις Άρη μου, τα καις.

Άρης: Μόνος σου το σκέφτηκες.

Παύλος: Απολύτως!

Άρης: Χαλάλι σου τότε!

Παύλος: Να ένα μυρμήγκι:

Άρης: Που ντο;

Παύλος: Λάθος, σιιά ήταν. Να σου πω.

Άρης: Άντε πες το.

Παύλος: Εσύ έχεις κάνει ατασθαλίες σαν τον πατέρα μου;

Άρης: Νόμιζα δεν άκουγες.

Παύλος: Έτσι, τους τα λέω μωρέ για να με αφήνουν ήσυχο. Όλα τα ακούω εγώ.

Άρης: Τους έχω δει τους έξω αν αυτό με ρωτάς

Παύλος: Και πως είναι;

Άρης: Θα σου έλεγα, αλλά δεν σε εμπιστεύομαι.

Παύλος: Όταν βρω κάνα μυρμήγκι, εγώ πάντως θα σου πω.

Άδεια σκηνή. Τρεις θέσεις σαν αυτές των θεατών στην γωνία στις οποίες κάθονται ο Παντελής, ο Άρης και ο Μιχάλης. Στο κέντρο βρίσκεται ένας βατήρας πισίνας και από κάτω ένα στρώμα κρεβατιού. Ο δρόμος για τον βατήρα είναι στρωμένος με ένα επίμηκες χαλί. Μπαίνουν η Δήμητρα και η Νίκη.

Δήμητρα: Έτοιμη;

Νίκη: Όσο ποτέ.

Δήμητρα: Το αγόρι μας Νίκη μεγάλωσε.

Νίκη: Ο Παυλάκος.

Δήμητρα: Και 'σύ πρέπει να συγκινείσαι.

Νίκη: Αλήθεια είναι.

Δήμητρα: Πρέπει όμως να είμαστε ήρεμες για να πετύχει η τελετή.

Νίκη: Τελετή χωρίς μυσταγωγία δεν γίνεται. Τα έχουμε πει, (μηχανικά) Ο καθένας στον ρόλο του, κουρδιστά παιχνίδια σε μία περίσταση σπουδαία.

Δήμητρα: Είναι τιμή μας Νίκη.

Νίκη: Γυναίκες μητέρα, σπουδαίο πράγμα.

Δήμητρα: Κι όχι απλά γυναίκες, γυναίκες σπουδαίων ανδρών.

Νίκη: Ανδρών επιφανών.

Δήμητρα: Και Νίκη, θέλει αγάπη ε, αυτό είναι το σημαντικό, αγάπη να δώσεις, αλλά εσύ έχεις μεγάλη καρδιά.

Νίκη: Έχω ναι.

Δήμητρα: Και φέτος είσαι και έμπειρη, μην το ξεχνάς

Η Νίκη σιωπά

Δήμητρα: Γιατί δεν μιλάς βρε 'σύ; δεν είσαι; Τι κρίση αυτοπεποίθησης σ'έπιασε τώρα; Πρέπει να πιστεύεις στον εαυτό σου. Αν σου άρεσε το περσινό -με τον Άρη- μία, φέτος να δεις. Το φετινό θα είναι απόλαυση Νίκη μου.

Νίκη (αλλάζει διάθεση): Ναι μητέρα, αδιαμφισβήτητα μητέρα.

Δήμητρα: Έλα λοιπόν τι περιμένεις; Πάμε να χαιρετήσουμε τους άντρες μας.

Η Νίκη κοντοστέκεται και η Δήμητρα την παίρνει από το χέρι.

Μιχάλης: Να τα, τα κορίτσια μας.

Παντελής: Έτοιμες κορίτσια;

Νίκη, Δήμητρα (μαζί): Έτοιμες από καιρό!

Άρης: Διψάτε κορίτσια.

Νίκη, Δήμητρα (μαζί): Διψάμε τα κορίτσια!

Μιχάλης: Θα πιείτε λοιπόν.

Νίκη, Δήμητρα (μαζί): Θα πιούμε και θα πιούμε στην υγεία σας!

Μιχάλης: Δήμητρα, Νίκη μου, γυναίκα μου και κόρη μου, μέλη πολύτιμα της οικογένειας μας. Σας καλωσορίζω επίσημα στην τελετή του γιου μας.

Παντελής: Έρχεται να τος τον ακούω.

Μιχάλης: Λοιπόν στις θέσεις σας.

Η Δήμητρα και η Νίκη στέκονται η μία αντικριστά στην άλλη, κάπου στην μέση της σκηνής και εκατέρωθεν του χαλιού που διατρέχει την σκηνή.

Μιχάλης: Να τος ένας άντρας που καταφθάνει!

Παντελής: Πάμε ανηψιέ μου, το 'χεις.

Άρης: Πυροβόλα ξαδελφάκι.

Ο Παύλος βγαίνει στην σκηνή και περπατά με σιγανά βήματα. Στέκεται στο σημείο που βρίσκονται η μητέρα και η αδελφή του. Αγκαλιάζει την μητέρα του, μετά την αδελφή του και της δίνει ένα φιλί στο μάγουλο. Τις κοιτάζει λίγο αμήχανος. Μετά βγάζει την ζακέτα της μητέρας του. Σταματά. Η μητέρα του τον βοηθά να της βγάλει ένα-ένα τα ρούχα. Στο τέλος παίρνει θάρρος. Βγάζει μόνος του το σουτιέν της και το πετάει μακριά. Κοιτάζει την Νίκη. Φαίνεται να διστάζει. Η μητέρα του κάνει κίνηση να τον βοηθήσει. Τότε, την παραμερίζει και βγάζει με τρόπο ταχύ και κάπως βίαιο τα ρούχα

της αδελφής του. Φαίνεται ήδη κάπως βουρκωμένος. Όταν γδύνονται και οι δύο γυναίκες οι άνδρες χειροκροτούν.

Μιχάλης: Είστε όμορφες!

Άρης: Κούκλες!

Παύλος: Είναι, είναι πολύ.

Ο Παύλος περιεργάζεται τα γυμνά σώματα

Μιχάλης: Το παντελόνι κορίτσια, προχωράμε.

Οι δύο γυναίκες γδύνουν τον Παύλο από την μέση και κάτω. Η Δήμητρα το κάνει με τρόπο ενεργητικό και ενθουσιώδη, η Νίκη φαίνεται να συμμετέχει όσο το δυνατόν λιγότερο. Οι άντρες πάλι χειροκροτούν.

Μιχάλης: Και τώρα στις θέσεις.

Η Δήμητρα παίρνει την Νίκη από το χέρι και την βάζει να ξαπλώσει μπρούμυτα στο στρώμα κάτω από τον βατήρα, με την ίδια να ξαπλώνει δίπλα της. Όσο προχωρά η σκηνική δράση η κινητικότητα της Νίκης θα αυξάνεται, το ίδιο και η προσπάθεια της μητέρας της να την κρατήσει ακίνητη. Βραχύ χειροκρότημα.

Παύλος: Να, να ξεκινήσω;

Μιχάλης: Σαφώς Παύλο μου, σαφώς. Ήρθε η ώρα να χαρίσεις το δώρο σου-

Άρης: ...στα κορίτσια μας!

Παύλος: Ωραία...ωραία-

Ακολουθεί ένα παρατεταμένο χειροκρότημα καθώς ο Παύλος ανεβαίνει στον βατήρα. Σιγή. Ο Παύλος φαίνεται να προσπαθεί χωρίς να τα καταφέρει να ουρήσει. Ο Μιχάλης φαίνεται να παρακολουθεί με αγωνία, ενώ ο Παντελής και ο Άρης κάνουν νοήματα μεταξύ τους γελώντας.

Άρης: Άντε ρε Παυλάκο μία ώρα!

Μιχάλης: Σκάσε Άρη! *(Η ένταση της φράσης εντείνεται προοδευτικά)*

Η προσπάθεια του Παύλου συνεχίζεται. Κοιτά την αδελφή του.

Άρης: Άντε ρε Παύλο, δεν θέλει σκέψη.

Μιχάλης: Σκάσε Άρη!

Άρης: Τα μυρμήγκια σκέφτεσαι αγορίνα;

Μιχάλης: Σκάσε Άρη!

Άρης: Θέλει μυρμήγκια το παιδί για να δουλέψει ρε Παντελή.

Μιχάλης: Σκάσε Άρη!

Άρης: *(χλευαστικά)* Παυλάκο, ούρα, κατούρα!

Μιχάλης: Σκάσε είπα Άρη!

Παντελής *(στον Άρη):* Πήγαινε εσύ ρε, αφού δεν μπορεί ο μικρός... άντε, άντε πήγαινε να του δείξεις πως γίνεται.

Μιχάλης: Κάτω Άρη, κάτω τώρα ρε μαλακισμένο, παλουκώσου, παλουκωθείτε και οι δύο σας!

Άρης: Καλή τύχη Παυλάκο, έχετε γεια από μένα, έλα, έλα Παντελάκο μην κάθεις, έλα, έλα που σου λέω.

Μιχάλης: Άντε Παντελάκο μαλάκα, άντε που σου λέει, άντε τράβα ρε. Που μας καμώνεστε και άξιοι και ήρθατε να μας κάνετε και σαματά.

Ο Άρης και ο Παντελής φεύγουν από την σκηνή.

Ο Μιχάλης σηκώνεται με αργά βήματα ενώ εκφωνεί τον μονόλογο που ακολουθεί.

Μιχάλης: Τους μαλάκες, τα αρχίδια. Άλλοι τα 'χουν τα αρχίδια και άλλοι είναι αρχίδια. Οικογένεια ε; Ωραία οικογένεια. Να τους χαιρόμαστε. Να τους χαιρόμαι. Και 'σύ ρε τι κάθεται και κάνεις εκεί πάνω; Αγναντεύεις, το πέλαγος, το πέλαγος. Είστε ανάξιοι ρε, είστε ανάξιοι όλοι. Μόνο λόγια, λόγια και ξανά λόγια. Και πράξη τίποτα και έργο τίποτα. Ανάξιοι ρε για το έργο, ανάξιοι. Σφίγγεσαι Παυλάκο ε, σφίγγεται το αγόρι μας; Άστο ρε, άστο ρε μην το παλεύεις, αφού είσαι ντζούφιος ρε μαλάκα, αφού είσαι ντζούφιος. Δεν είσαι για την πάστα μας ρε. Η πάστα μας είναι ακριβή για σένα, είναι επιδέξια η πάστα μας ρε. Δεν είναι πάστα για λιγόψυχα ανθρωπάκια. Δεν το έχεις ρε Παύλο, δεν το έχεις αγοράκι μου.

Ο Μιχάλης ανεβαίνει στον βατήρα παραμερίζει τον Παύλο βίαια και τον πετάει κάτω από τα σκαλάκια. Κατεβάζει το παντελόνι και τα εσώρουχα του. Ετοιμάζεται να ουρήσει. Η Νίκη κλαίει.

Μιχάλης: Πάψε!

Η Νίκη κλαίει, ενώ σωματικά παλεύει με την μητέρα της, η οποία προσπαθεί να την συγκρατήσει στο πάτωμα στην σωστή στάση.

Μιχάλης: Πάψε!

Η Νίκη κλαίει, παλεύει ακόμα

Μιχάλης: Πάψε μαλακισμένο!

Η Νίκη καταφέρνει να απεγκλωβιστεί, σηκώνεται στα γόνατα

Νίκη: Μπαμπά-

Μιχάλης: Πάψε!

Νίκη: Μπαμπά... *(την πιάνει νευρικό, όλα τα λόγια της ενώ γελά ταυτόχρονα)*, μπαμπά... μπαμπάκο, Μιχαλάκη. Ο Μιχαλάκης μας, κατούρα ρε Μιχαλάκη, κατούρα ρε!

Μιχάλης: Πάψε ρε μαλακισμένο, σκάσε είπα! Εσύ φταις, εσύ φταις για όλα. Εσύ και η μάνα σου. Ανίκανες για κάθε ρόλο, για κάθε πράξη. Ανίκανες για αγάπη. Στερήσατε στον Παύλο την αγάπη. Δες τον να ρε, δες τον ρε πως τον έκανες, δες πως τον κατήντησες!

Νίκη: Κατούρα ρε μαλάκια. Να εδώ, σου ανοίγω το στόμα ρε. Εδώ έλα, στοχεύεις και πυροβολείς με δύναμη. Έτσι δεν λες. Στόχευσε ρε!

Μιχάλης: Σου 'ρχεται ρε μαλακισμένο, σου 'ρχεται!

Νίκη: Λούσε με ρε Μιχαλάκη, λούσε με ρε μαλάκια, δείξε την αγάπη σου ρε, δείξε την πάστα σου. Δείξε μας πως το κάνουν τα αντράκια της καλής της πάστας, της καλής της κοινωνίας. Στάξε μου το νέκταρ ρε, πότισε με. Τι έγινε ρε; Δεν δουλεύει το λάστιχο; Δεν θα με ποτίσεις σήμερα; Και 'γώ πως θα ζήσω ρε; Πως θα ζήσω έτσι απότιστη; Τα κορίτσια της πάστας μας θέλουν πότισμα. Έτσι μάθαμε, έτσι μας μάθατε, έτσι πρέπει, πότισμα, πότισμα και αγάπη. Αλλά ξέρω, εσύ δεν είσαι ικανός για ποτίσματα, ε Μιχαλάκη; Ξέρεις μόνο να σπέρνεις. Και μέχρι τον θερισμό, ξέρεις μόνο να σφυράς.

Ο Μιχάλης σφίγγεται αλλά δεν μπορεί να ουρήσει. Σε κάποια στιγμή ο Παύλος παίρνει ένα αντικείμενο από το ντεκόρ της τελετής και βαράει τον πατέρα του, ο οποίος πέφτει κάτω αναίσθητος. Όλοι προς στιγμήν παγώνουν. Μετά από λίγο ο Παύλος ανεβαίνει στον βατήρα και στέκεται σε θέση ούρησης πάνω από την μητέρα του και την αδελφή του.

Παύλος: Νίκη κάτσε κάτω, ξάπλωσε με την μαμά, σε αγαπάει η μαμά Νίκη, την αγαπάς και 'σύ, ηρέμησε. Θέλω να κάτσεις κάτω, να κλείσεις τα μάτια σου, να ηρεμήσεις (*Η Δήμητρα την αγκαλιάζει και ξαπλώνουν μαζί. Ο Παύλος μιλά με απόλυτη πραότητα*). Είχες άδικο Νίκη, είχες πάντα, πάντα, πάντα άδικο. Ο καλύτερος τρόπος να σκοτώσεις ένα μυρμήγκι... είναι-

Τα φώτα σβήνουν. Ακούγεται η ούρηση.

~ ΤΕΛΟΣ ~